

„Ha tehát én, az Úr és Mester megmostam lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát.” (Jn 13,14)

János evangélista a lábmosást helyezi középpontba, amikor a Jézussal töltött utolsó órákra emlékezik a halálát megelőzően. Az ókori Keleten ezt a feladatot általában rabszolgák végezték, a poros utakon érkező vendéget részesítették benne a szívélyes fogadtatás jeleként.

A tanítványok éppen ezért először tiltakoznak, és visszautasítják Mesterük gesztusát, de ő aztán elmagyarázza:

„Ha tehát én, az Úr és Mester megmostam lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát.”

János ezzel a jelentőségteljes képpel feltárja előttünk Jézus egész küldetését: Jézus az Úr és Mester belépett az emberiség történelmébe, hogy minden egyes emberrel találkozzon, hogy szolgáljon és elvezessen bennünket az Atyával való találkozáshoz.

Jézus egész földi élete során napról napra levetette nagyságának minden jelét, és most arra készül, hogy életét adja a kereszten. Arról beszél tanítványainak, amit örökösen hagy nekik, ami leginkább a szívén fekszik:

„Ha tehát én, az Úr és Mester megmostam lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát.”

Világos és egyszerű a meghívás, mindannyian fel tudjuk fogni, és azonnal gyakorlatra is tudjuk váltani minden helyzetben, bármilyen társadalmi és kulturális környezetben éljünk is.

Jézus élete és szavai által föltárta a keresztényeknek Isten szeretetét, ezért ők „adósai” a többi embernek: utánozniuk kell Jézust a testvérek befogadásában és szolgálatában, hogy ők maguk is hirdessék a Szeretetet. Jézushoz hasonlóan először konkrét szeretettel, azután pedig reményt és barátságot sugárzó szavak is kísérhetik tetteiket.

Tanúságtételünk annál hatékonyabb lesz, minél inkább odafigyelünk a szegények ingyenes szolgálatára, és óvakodunk a szolgálalkúságtól a vezetők vagy befolyásos emberek irányában.

Az összetett és tragikus helyzetekben is, amelyek kicsúsznak a kezünkől, tehetünk valamit azért, hogy a „jó ügyét” szolgáljuk. Ne féljünk nagylelkűen, felelősséggel belemenni ezekbe a helyzetekbe, és ne várjunk viszonzást.

Jézus nem csak személyes tanúságtételünket kéri ott, ahol élünk, hanem a közösségi tanúságtételt is, mint Isten népe, melynek alaptörvénye a kölcsönös szeretet.

„Ha tehát én, az Úr és Mester megmostam lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát.”

E szavak után Jézus így folytatja: „Példát adtam, hogy amit én tettem, ti is tegyétek meg... Ha ezt megértitek, s tetteitekben ehhez igazodtok, boldogok lesztek.” [1]

Chiara Lubich így magyarázta az Evangéliumnak ezt az igéjét: „»...boldogok lesztek.« Egymás szolgálata, a kölcsönös szeretet, amelyet Jézus ezzel a zavarba ejtő gesztusával tanít, egyike az általa hirdetett boldogságoknak. [...]

Hogyan éljük hát ezt az igét a hónap folyamán? Jézus követése, utánzása nem azt jelenti, hogy szolgálai ismételjük az Úr mozdulatait, még akkor sem, ha ragyogó és felülmúlhatatlan példáját mindig szem előtt kell tartanunk.

Jézust követni annyit jelent, mint megérteni, hogy kereszténységünknek akkor van értelme, ha a többiekért élünk, ha úgy fogjuk fel létünket, mint testvéreinknek végzett szolgálatot, ha egész életünket erre az alapra helyezzük.

Ha így élünk, megvalósítjuk azt, ami leginkább Jézus szívében fekszik, így rátalálunk az Evangélium lényegére. Így igazán boldogok leszünk.” [2]

Letizia Magri

[1] vö. Jn 13,15-17

[2] C. Lubich, Az élet igéje, 1982. április

forrás: *fokolare.hu*